

• 'Groots debuut vol kracht, pijn en liefde!' – *Express*

WIJGER MELK

MELK MARACUJA
MARIACRON
NINI JAMEELAH

STEFANIE
DE VELASCO

ROMAN • SIGNATUUR

Over het boek

Soms kan de muziek niet hard genoeg staan, zodat je het leven niet hoort.

Nina en Jameelah scheppen hun eigen wereld en ze kleuren die met hun eigen taal en wetten. Hun vriendschap compenseert het gemis aan ouderliefde en zolang ze samen zijn, voelen ze zich onkwetsbaar. Dan zijn ze getuige van een gewelddaad in de familiesfeer en dat verandert alles.

Met een meeslepende, even lichtvoetige als onbarmhartige, even barokke als tedere sound vertelt Stefanie de Velasco het verhaal van twee meisjes die het leven omarmen, maar nog moeten leren het te verdragen. Urgent, onthullend en hartverscheurend.

De pers over het boek:

‘Een fascinerende en belangwekkende coming of age-roman voor iedereen die nog niet weet dat niet de meerderjarigheid volwassen maakt, “maar de dingen die ons overkomen, de dingen die ons tot wanhoop drijven, maar die we moeten ondergaan, of we willen of niet, omdat ze nu eenmaal groter en sterker zijn dan wij”.’ – TAZ

‘*Tijgermelk* weet de toon te treffen van een losgeslagen, verwilderde generatie. Aan het eind heb je de indruk dat je een draai om de oren hebt gekregen – en er ook nog dankbaar voor bent.’ – *Die Welt*

‘Met *Tijgermelk* heeft Stefanie de Velasco een indrukwekkend debuut geschreven, dat nieuwsgierig maakt naar meer romans van deze zelfbewuste jonge schrijfster.’ – *NDR 1*

Wilt u op de hoogte worden gehouden van de romans en literaire thrillers van uitgeverij Signatuur? Meldt u zich dan aan voor de literaire nieuwsbrief via onze website www.uitgeverijsignatuur.nl.

Stefanie de Velasco

Tijgermelk

Vertaald door Marcel Misset

SIGNATUUR

2014

Copyright © 2013, Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co. KG,
Cologne/Germany
Oorspronkelijke titel: Tigermilch
Vertaald uit het Duits door Marcel Misset
© 2014 Uitgeverij Signatuur, Utrecht en Marcel Misset
Alle rechten voorbehouden.

Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Wil Immink Design/ Thinkstock
Typografie: Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN e-book 978 90 449 7138 5
ISBN paperback 978 90 5672 498 6
NUR 302

Eerste druk, augustus 2014
Tweede druk, e-book, augustus 2014

De vertaling van dit werk kwam mede tot stand dankzij een subsidie van het Goethe-Instituut, dat wordt ondersteund door het Duitse ministerie van Buitenlandse Zaken.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor meisjes

In water koel doorschenen
Daar draait een molenrad.
Mijn liefste is verdwenen
Die daar haar woning had.

Ze zwoer mij, trouw te blijven
En gaf een ring mij mee;
Die trouw mocht niet beklijven,
't Ringetje sprong in twee.

Hoor ik de molen malen,
Ik weet niet wat ik wil,
Kwam mij de dood maar halen,
Dan was het plotseling stil.

*Joseph von Eichendorff**

* Vertaling: Victor E. van Vriesland, *Drievoudig verweer*, Querido,
Amsterdam 1949

Ik had hem nooit zien liggen als mama mevrouw Stanitzek niet op straat was tegengekomen. Dat het Stanitzek was weet ik nog, omdat zij toen al die avondwinkel aan de straatkant van het woonblok had waar Jameelah nu woont. Ik weet nog dat het eindeloos duurde, ze stonden daar maar te praten, ze lachten, praatten verder en lachten weer. Ik luisterde niet, ik verveelde me en hield me aan de kinderwagen vast, omdat het zo glad was op straat, dat herinner ik me nog heel goed.

In de kinderwagen lag Jessi, ze was nog een baby, een ongelukje. Mama huilde toen ze ontdekte dat ze weer zwanger was. Ze zat op de rand van het bed in de slaapkamer, de bedrand van het bed waarin ze vroeger met papa sliep. Rainer zat naast haar, hij sloeg een arm om haar heen, op de een of andere manier waren ze toch blij. Ik weet nog dat ik dat alles zag door de deur die op een kier stond, en dat ik plotseling nodig moest. Op de wastafel in het toilet lag de zwangerschapstest nog, een van die goedkope papieren tests, de uiteinden krulden langzaam om, als oude plakjes kaas in de vitrine bij de bakker.

Toen zag ik hem. Hij lag in de sneeuw, hij was groen en dampte nog na. Iemand moest hem kort daarvoor hebben uitgespuugd. Hij zag eruit als een stukje verfrommeld pizzadeeg voor mijn barbie, maar dan groen, de tandafdrukken stonden er nog in. Ik klampte me nog steeds aan de kinderwagen vast, ik droeg wanten die met een koordje door de mouwen van mijn winterjas aan elkaar vastzaten. In een van de wanten zat mijn barbie. Terwijl mama nog steeds met mevrouw Stanitzek stond te kletsen, wurmde het bovenlichaam van mijn barbie zich uit de want omhoog en bukte

zich. Met een uitgestrekte arm spietste barbie het stuk kauwgum aan haar uitgestoken hand en stak het in mijn mond. Het smaakte nog een beetje zoet, naar lievevrouwebedstro, en een beetje naar sigaretten. Toen ik op mijn elfde voor het eerst een trekje van een sigaret nam, moest ik ook al aan kauwgum denken, en nu moet ik weer aan dat stuk kauwgum denken, hoe het daar in de sneeuw lag en hoe het smaakte, omdat ik vandaag voor het eerst met mijn mond een condoom bij iemand heb omgedaan. Een oude hoerentruc, zegt Jameelah, jongens vinden dat vet. Ik vertel het alleen maar omdat ik volgens mij voor het eerst een echte jeugdherinnering had, en jeugdherinneringen kun je alleen maar hebben als je zelf geen kind meer bent. Jameelah zegt dat ze zich niets meer van haar jeugd kan herinneren. Dan ben je misschien nog een kind, zei ik tegen haar. Toen schoot haar toch nog iets te binnen. Ze vond een keer twee konijntjes in de vuilnisbak, ze waren nog niet helemaal dood, maar bijna, het was in een of andere zomer in Irak, ik was nog klein, mijn neef heeft ze doodgeslagen met een tafeltennisbatje, verder herinner ik me niets, zegt Jameelah, is misschien ook maar beter, ik wil helemaal niet groot worden, niet helemaal tenminste, gewoon, net groot genoeg om in alle clubs te worden toegelaten en dat die gasten niet denken dat ze meteen de bak in draaien als ze wat met me willen.

Wij tweeën, Jameelah en ik, zijn nu volwassen. Daarom kopen we gestreepte kousen van ons zakgeld. Als je je eigen kleren koopt, ben je volwassen. Na school sluiten we ons op in de meisjes-wc en doen we onze broeken uit. We dragen die kousen eronder. Onze T-shirts vallen net over onze billen, daar kicken die gasten op. Ik krijg altijd schoolmelk in de grote pauze, omdat ik kalkgebrek heb, dat schijn je te kunnen zien aan de witte vlekken op mijn vingernagels. Bij de Penny hebben we een fles Mariacron, maracujasap en een fles chocomel gekocht. De meeste caissières kan het niets schelen dat we nog geen achttien zijn. Die chocomel gooien we in de wc, chocomel is voor kinderen. Wij drinken tijgermelk, dat maak je zo: we gooien een beetje melk,

flink veel maracujasap en een fikse scheut Mariacron in de plastic chocomelfles. Jameelah roert het goed door elkaar met haar vingers, ze heeft heel lange vingers vol met ringen, allemaal gejat bij de Pimkie. Jameelah jat niet alleen ringen, maar ook parfum, nagellak, eigenlijk alles waar niet van die dingen aan zitten die beginnen te piepen.

We drinken om de beurt uit de chocomelfles en dan gaan we naar de Kurfürstenstraße. De trein schommelt ons over het staalwerk dwars door de stad en Jameelah begint weer verhalen te verzinnen. Stel je voor, zegt ze, en ze kijkt me met haar grote donkere ogen aan, stel je eens voor. Het klinkt als er was eens, maar het is niet er was eens, het is er zou kunnen zijn. Ik doe mijn ogen dicht, alles draait een beetje. Ik stel me voor dat de trein een vliegend tapijt is, en straks zal Jameelah weer een of ander verhaal vertellen.

Stel je voor, op je zeventiende of zo, dat je borsten, als ze niet meer groeien, stel je voor dat ze zich dan een paar dagen per maand met tijgermelk zouden vullen. Wat denk je, hoeveel gasten daarop af zouden komen.

Hou op, Jameelah, je bent gek.

Jameelah grinnikt luid.

Zoals je op een gegeven moment borsten krijgt, weet je, en je ongesteld wordt, dat je dan eens per maand tijgermelkdagen krijgt.

Tijgermelkdagen?

Tijgermelkdagen en -nachten. Nagen en dachten.

Jameelah houdt ervan om letters om te draaien. Woorden knakken noemt ze dat. Van lucht maakt ze lust, van nacht wacht, lustballons, wachtdienst, lustalarm van de naaktwacht. Bovendien spreken we o-taal: gek is gok, en peuken opsteken zeggen we niet, alleen poken opstoken.

Ik dacht vroeger altijd dat teenagers iets met teennagels te maken had, jij ook?

Jameelah lacht en schudt haar hoofd. Haar lange oorbellen rinkelen.

Wat is teenager in het Arabisch?

Weet ik veel, zegt Jameelah, wat kan mij dat schelen. Wat vind je ervan, een paar dagen tijgermelk, door de natuur geschonken, door God, de een of andere seksgod, om je eisprong te vieren.

Je bent nu al lam. Ik weet het niet, je hele leven een keer per maand, is dat niet dodelijk vermoeiend?

Jameelah knijpt haar ogen tot spleetjes en denkt na. Dan alleen maar tot je kinderen krijgt, niet langer. Dat de natuur dat zo regelt, omdat je dan een man hebt.

Ik knik, Jameelah kijkt me samenzweerderig aan. Dan moet je nooit kinderen krijgen, want dan houdt het op.

In Duitsland krijgt zo ongeveer niemand meer kinderen, las ik in de *Fenster*.

In Irak wel.

Maar je bent niet in Irak.

Over drie maanden misschien wel.

Hoezo?

Weet ik niet. Mijn moeder heeft een of andere brief gekregen, van de immigratiedienst.

Die krijgen jullie toch voortdurend.

Ja, maar deze keer was het anders.

Hoezo?

Andere kleur.

Ik schiet in de lach.

Blauw of zo.

Jameelah kijkt me woedend aan.

Is niks leuks aan. Misschien worden we wel uitgewezen of zo.

Uitgewezen. Waarom?

Jameelah staart naar de grond en frommelt aan de fles.

Geen idee. Mijn moeder is ongerust.

Dat gaat toch niet zomaar, zeg ik.

Je hebt geen idee, zegt Jameelah, het kan heel snel gaan.

Je spreekt toch helemaal geen Arabisch, zeg ik.

Maar ik versta het wel. En al is het niet zo, dat kan ze helemaal niets schelen.

En wat nu?

Nu moeten we afwachten, zegt Jameelah. In de komende drie maanden krijgen we de uitslag. Mijn moeder wilde eigenlijk proberen om in te burgeren.

Inburgeren? Dat je echt Duits wordt?

Ja, dat.

Is dat moeilijk?

Best wel. Je moet allemaal dingen invullen en examens doen. Als je het haalt krijg je een echt Duits persoonsbewijs en zo, niet meer zo'n stom verblijfspasje waarmee je voortdurend naar een kantoor moet om je kaart op te laden en zo. Als dat lukt, als ik echt Duits word, geef ik een groot feest.

Goed plan, zeg ik.

Ja, zegt Jameelah, maar niet zomaar een feest. Een patatfeest.

Een wat?

Een patatfeest. Hebben Orkhan en Tayfun ook gegeven, zoals in die ene film, weet je. Al het eten was van patat gemaakt.

Ik kijk uit het raam en denk: drie maanden. Ik wil niet denken, ik wil er niet aan denken hoe het zou zijn als Jameelah er niet meer was. Ik grijp haar hand en houd haar stevig vast.

Alles verandert steeds, ook al wil je het niet, zegt Jameelah.

Nee, zeg ik, alles blijft hetzelfde, als we dat willen. Als je volwassen bent, kan alles blijven zoals je wilt. Dat kun je als volwassene zelf bepalen, dat is het goede aan volwassen zijn. En bovendien, drie maanden, weet je wat dat betekent?

Jameelah schudt haar hoofd.

Drie maanden, dat betekent dat we de hele zomer nog voor ons hebben.

Er zit een steentje in mijn schoen. Ik vind het fijn om een steentje in mijn schoen te hebben. Het lijkt of er iemand is, iemand die samen met mij door de wereld loopt. Ik kan ermee spelen als ik me verveel, het onder mijn grote teen als een circuspaard door de piste laten rijden, steeds maar in het rond. Ik weet het niet, als ik een steentje in mijn schoen heb, voel ik me gewoon minder alleen.

Jameelah en ik leggen onze voeten op de zitplaatsen tegenover

ons. Het steentje zakt in de richting van mijn hiel, ruitvormige stukjes modder vallen uit de zolen van onze Chuckies op de zitting. De modder komt uit de dierentuin, daar moeten we vaak nablijven. Jameelah klopt haar schoenen tegen elkaar, nu regent het ruitvormige modderkrumels, ze grijnst en neemt een grote slok uit de fles tijgermelk.

Laat nog wat voor mij over.

We hebben nog een hele fles, man, zegt ze en ze schopt tegen haar rugzak. Aan de ritssluiting bungelt de Diddl-muis die ik haar heb gegeven toen we nog op de lagere school zaten. De muis is al helemaal grijs, ooit was hij wit, zo lang zijn Jameelah en ik al beste vriendinnen. Op de voorkant staat met stift geschreven: *Hou van je, engel, je Anna-Lena*. Anna-Lena heeft geen idee, m'n reet dat ze van Jameelah houdt, m'n reet dat Jameelah een engel is.

Een ouwe zak, type pensionado, loopt langs.

Voeten van de bank, zegt hij.

We moeten er zo uit, nazi, zegt Jameelah.

Die zak zijn bek valt open. Jameelah neemt de laatste slok uit de fles tijgermelk en gooit hem op de grond. Op de halte gaan we op het bankje zitten en vullen mijn lege Fanta-fles met tijgermelk.

Waanzinig, zegt Jameelah terwijl ze Mariacron in de fles giet, er zijn in Duitsland een paar woorden die wel betoverd lijken. Als je die zegt, houdt de wereld op met draaien. Nazi. De wereld staart je aan en blijft stilstaan.

Eerder behekst. Die ouwe was beledigd. Je weet toch hoe het gaat als je nazi zegt.

Nou ja, oké, nazi is een stom voorbeeld, maar toch, denk maar na, er zijn woorden, je zegt ze en iedereen staart je aan, beledigd of niet. Stel je voor dat ik gewoon hardop nazi had gezegd zonder dat die ouwe zak in de buurt was. Dan had ook iedereen gekeken. Of Jood. Kun je niet hardop zeggen. Is toch een heel gewoon woord.

Dat is toch ook een stom voorbeeld.

Jameelah perst haar lippen peinzend op elkaar.

Klopt, klopt, maar je weet wat ik bedoel, toch, er schiet me even niets te binnen.

De laatste druppels melk sijpelen in de Mariacron.

Schede, zeg ik.

Wat?

Schede is zo'n woord.

Jameelah staart me aan.

Schede, schede, roept ze, precies, dat bedoel ik! Dat is toch een heel gewoon woord.

Schreeuw niet zo, zeg ik.

Wat, jij ook al? Jij zei het toch eerst, schreeuwt ze, zie je wel, dat bedoel ik. Je kunt het niet zeggen, je kunt het niet zeggen!

Jameelah springt op. De Diddl-muis tolt in het rond.

Ander spel, zegt Jameelah. Haar duizend armbanden tinkelen voor mijn gezicht. We zoeken de gewoonste woorden van de wereld die je niet mag zeggen.

Ik begin en zeg: maar dan moet jij het volgende woord verzinnen.

Jameelah denkt na.

Nazi, Jood, schede, is helemaal niet zo eenvoudig om de volgende te verzinnen.

Jameelah haalt een pakje sjok uit haar rogzak en rolt een sjokkie. Ze probeert de tobak zo los en gelijkmatig mogelijk over het vloeitje te verdelen, echt vakwerk zoals zij dat doet. We zeggen niets, misschien omdat we weten wat er nu komt en we altijd nog terug kunnen. Maar ik wil helemaal niet terug. Het was trouwens Jameelahs idee, van meet af aan.

We doen het toch gewoon nog een keer, vraag ik.

Jameelah reageert niet, ze rolt volkomen rustig haar peukje.

Kom.

Jameelahs tong roetsjt over de plakrand, ze steekt het gerolde sjekkie tussen haar lippen en kijkt me aan.

Vind je, zegt ze, en ze haalt haar zippo tevoorschijn.

Vind ik, was leuk, de laatste keer.

Te gok, zou ik zeggen.

Ja, te gok. Maar ook grappig, toch.

Haar donkere ogen boren zich in de mijne. Ze neemt een trek van haar sjekkie en blaast de rook door een mondhoek uit.

Ik neem het sjekkie van haar over en rook.

Waarom hebben we ons anders omgekleed?

Jameelah grijnst.

Oké, zegt ze, je wilde het zelf.

Je lijkt Struck wel.

Ik geef haar het sjekkie terug, Jameelah zegt nog, deze keer doe ik het condoom om, die rode, en dan stormen we met twee treden tegelijk de trappen af, de Kurfürsten op.

Op de Kurfürsten is het druk, als altijd. Iedereen jaagt van de ene winkel naar de andere. De mensen op de Kurfürsten hebben altijd een klodder tonijnsalade of ketchup in hun mondhoek hangen. Om de twee winkels zit er een vreeschuur, ik heb ze een keer geteld. Karstadt, Dunkin' Donuts, Apollo Optiek, C&A, McPaper, Subway, Peek & Cloppenburg, Pimkie, Dänisches Bettenlager, dan de Nordsee en ga zo maar door. Hoe verder je de Kurfürsten afloopt, hoe goedkoper alles wordt. Daar heb je de Handy King, Zeeman en McGeiz en boven de winkels zitten meestal Turkse bruidswinkels of nagelstudio's. Recht tegenover Krieger Baby zie je de eerste stilstaande vrouwen.

Ik heb honger. Heb jij geld?

Nee, niet echt.

Van onze laatste centen kopen we Yum Yum-noedels bij de Euroshop, we kauwen zwijgend en lopen cool en fier verder. Op het laatste stuk zitten bijna geen winkels meer, alleen nog seksbioscopen en shoarmatenten. Ook daar is het druk. Er hangen vrouwen rond. Alleen dragen ze geen gestreepte kousen, maar glimmende leggings of leren rokjes, met veters van opzij.

Om naar te happen, zei Jameelah de vorige keer, omdat die veters op dropveters lijken. Ik weet niet of ik dat wel zo grappig vind.

Soms staan er ook meisjes die net zo oud zijn als wij. Eentje komt me bekend voor, al weet ik niet waarvan. Ze heeft zo'n rok met dropveters, gestreepte kousen en ze heeft een topje met spaghettibandjes aan. Aan een lijn die half door de goot sliert en zich langzaam volzuigt met water, sleept ze een enorme zwarte hond met zich mee. De hond heeft een rode zakdoek om in plaats van een halsband, zijn bek staat open, en als hij kon praten zou

hij volgens mij bij ons om een paar centen komen bedelen. Het meisje zit op de stoep, rommelt wat in haar legertas en kijkt ons wantrouwend aan. Ze heeft haar ogen zwart gemaakt en draagt haar zwart geverfde haren met een scheiding in het midden. Haar armen zitten vol korsten. Ik laat de laatste Yum Yum-kruimels in mijn mond dwarrelen als Jameelah me bij mijn T-shirt grijpt. Een auto komt de hoek om, het meisje met de zwarte haren springt haastig overeind en trekt haar hond terug de stoep op. De man achter het stuur buigt zijn hoofd uit het raam en kijkt ons grijnzend aan, hij heeft een rooie kop. Jameelah steekt haar middelvinger naar hem op, maar het meisje rent achter de auto aan en springt met haar hond op de achterbank.

Kut, denk ik en ik kijk naar de grond. De stoep zit vol kauwgumvlekken.

Geef mij de sjok eens.

Jameelah rommelt in haar jaszak, knikt haar voet opzij en leunt tegen een gevel. Ik grinnik, nu zien we er precies zo uit als die andere vrouwen hier. Jameelah knipoogt naar me en wijst naar een kerel die aan de overkant van de straat tegen een reclamezuil hangt en naar ons kijkt. Hij is lang en dun, draagt een strakke spijkerbroek en zo'n achterlijke hoornen bril. Hij ziet er wel aardig uit, ik kan me haast niet voorstellen dat hij hier voor ons komt.

Ik schud mijn hoofd.

Wedden, zegt Jameelah, wedden dat hij komt.

Ze wenkt hem, ik zie hoe hij zijn wenkbrauwen optrekt, even aarzelt, en vervolgens met een verlegen grijnslachje oversteekt.

Die, vraag ik.

Jameelah knikt, zonder hem uit het oog te verliezen.

Let maar op, fluistert ze.

Als hij dichterbij komt word ik een beetje draaiërig. Maar dat is normaal. In het begin word je altijd een beetje draaiërig, dat is nu eenmaal zo, dat hoort erbij. Jameelah pakt mijn hand, samen slenteren we hem tegemoet.

En, zegt Jameelah.

Hij bekijkt ons van top tot teen en grijnst.

Wat sta je te kijken, zegt Jameelah.

Ik kijk helemaal niet, zegt hij.

Hij is hartstikke oud, minstens dertig. Uit de verte leek hij jonger, door zijn kleren. Hij heeft bijna geen haar meer, alleen wat griezelige plukjes bij zijn oren.

Het achtste en negende uur filosofie zijn uitgevallen, zegt Jameelah.

Aha, zegt die gast, en nu?

Ik ben Stella Stardust, zegt Jameelah, en dit hier is mijn vriendin Sophia Saturna. Je hebt vast en zeker een huis met houten planken op de vloer en veel spullen, toch. En heel veel platen. Je bent er vast zo eentje die nog platen koopt, toch.

Geen platen, wel cd's, zegt hij. Hij stopt zijn handen in zijn zakken. Weten jullie eigenlijk nog wat cd's zijn?

Nee, wij zijn levende mp3-spelers, weet je. 's Avonds kruipen we matrixachtig, zeg maar, in een soort van uit z'n krachten gegroeide USB-stick. Die ligt op ons nachtkastje, naast de Bibi Blocksberg-cassettes. De muziek wordt door die stick automatisch op een interne harde schijf afgespeeld, net als de rest, huiswerk, telefoonnummers, Franse woordjes, alles.

Hij kijkt Jameelah aan en barst in lachen uit.

Wat is daar zo grappig aan, vraagt Jameelah. Ze staat erbij alsof ze zelf ook elk moment in lachen kan uitbarsten.

Hij kijkt ons hoofdschuddend aan, alsof hij naar een spannende film zit te kijken. Even denk ik dat hij de onzin die Jameelah uitkraamt echt gelooft. Geloven is dat je wilt dat de dingen kloppen waarvan je eigenlijk weet dat ze onmogelijk kunnen. Hij is er zo een, hij gelooft alles, omdat hij zich de hele dag met afgrijselijk saaie onzin moet bezighouden, met e-mails, met cijfers en met klanten, hij moet vast klantgesprekken voeren, hij rent vast duizend keer per dag naar het kopieerapparaat en ondertussen vraagt hij zich af waarom hij dat allemaal doet. Die laat zich veel liever door ons voorliegen.

Wat moet ik doen om de boel te mogen bezichtigen, vraagt hij met zijn armen over elkaar.

Kost honderd euro, zeg ik.

Jameelah knipoogt naar me en laat haar blik afdwalen naar haar linkerhand. Met haar duim en wijsvinger vormt ze een cirkel.

Ik doe zoiets eigenlijk nooit, zegt hij als wij op de achterbank van zijn auto ploffen, die in de parkeergarage staat.

Wij doen zoiets eigenlijk ook nooit, zegt Jameelah hard lachend. Ze gooit een stapel glanzende tijdschriften van haar plek op mijn schoot.

Ben je rijk, vraag ik.

Hij lacht.

Nee, niet echt, zegt hij en hij draait zijn achteruitkijkspiegel zo dat hij ons beter kan zien.

Niet echt telt niet. Rijk of niet?

Daar praat ik niet over, zegt hij en hij vindt zichzelf nogal cool en fier.

Jameelah kijkt me aan en rolt met haar ogen.

Wat een eikel, fluistert ze.

Zijn huis is hemels, precies zoals we het ons voorstelden, heel groot, met overal mooie meubels die lijken op die van IKEA, maar dan duurder. Nergens ligt stof, hij heeft vast een schoonmaakster, denk ik.

Willen jullie een ijsje, vraagt die gast.

Ik lust geen ijs, zeg ik, wat helemaal niet waar is.

Precies, we lusten geen ijs, zegt Jameelah en ze doet haar rugzak open. Waar is hier de keuken, vraagt ze, heb je eigenlijk melk in huis?

Naast het bed staat een grote cd-speler. Die gast koopt echt nog cd's. Achter in het huis hoor ik borden rammelen. Dat zijn Jameelah en die gast, in de keuken. Jameelah glijdt op haar gestreepte kousen over de houten vloer en komt vlak voor me tot stilstand.

Hé, roept ze, Sophia Saturna.

Ze grijnst, wijst op de zijden doeken die over de gietijzeren spijlen van het bed hangen en kijkt me vragend aan. Ik knik, zet de cd-speler aan, en omdat de muziek goed is, zet ik het geluid harder. Jameelah glijdt terug richting keuken, uitgelaten als een kalf

dat voor het eerst de wei in mag. Ik moet lachen, want ik weet dat het niet zo is. Ineens is de hele kamer in duisternis gehuld. Aan het plafond draait een discobal, overall dansen kleine lichtvlekken. Die gast moet in de keuken zijn T-shirt hebben uitgetrokken, hij komt in elk geval met ontbloot bovenlijf aangelopen. De kleine lichtjes draaien rondjes op zijn blote huid, zoals vrijdags bij de schaatsdisco in de Werner Seelenbinder-Halle. Zijn borst is niet behaard, wedden dat hij zich scheert. Hij reikt me een glas aan en glimlacht. Eigenlijk ziet hij er best aardig uit, maar juist daarom vind ik hem sneu.

Jameelah doet haar topje uit, springt op het bed en huppelt rondjes op de matras. Ik gooi mijn T-shirt op Jameelahs spullen en spring ook op het bed. Om en om stuiteren we op en neer. Die gast staat naar ons te kijken en nipt voorzichtig van zijn tijgermelk. Kom er ook op, schreeuwt Jameelah, de lucht is hier veel beter.

Met zijn grote voeten schuifelt hij voorzichtig over de matras. Ik zie dat zijn tweede teen langer is dan zijn grote teen. Hij zegt iets, ik versta hem niet, de muziek staat te hard. Ik grijp zijn hand, zodat hij niet struikelt en omvalt, en vraag me af of dat door zijn tweede, langere teen komt, zijn gebrek aan balans. Mama heeft ooit iets gezegd over mensen met lange tweede tenen, ik weet niet meer wat, maar het was iets ergs, iets als mensen met lange tweede tenen gaan eerder dood, maar dat was het niet, wel zo-iets. Mama zegt vaak dingen die erg lijken. Mama zegt dat papa, toen hij ervandoor ging, haar verlovingsring meenam, die met die groene steen in het midden. Die was echt, hij was van zijn moeder geweest, dat zegt mama elke keer weer als ze over die ring begint. Ze zegt dat hij echt was en dat papa de ring heeft meegenomen om hem aan zijn nieuwe vrouw te geven, en dan begint ze te huilen, en zegt, zoiets doe je toch niet, ze zegt het alsof dat met die ring, dat die weg is, dat papa die meegenomen heeft, veel erger is dan dat hij vertrok.

We springen op oorverdovend harde muziek op de matras in het rond. Die gast trekt me tegen zich aan.

Je hebt zulk mooi haar, zo blond, schreeuwt hij in mijn oor, zo hard dat het pijn doet.

Hij probeert mijn rondvliegende haarslierten te pakken. Ik kus hem, hij grijpt me bij mijn billen. Jameelah laat zich op haar knieën vallen en trekt die vent mee omlaag, maakt zijn riem los en trekt zijn spijkerbroek uit. Zijn boxersshort wordt half mee omlaag getrokken. Ik vind het er wel mooi uitzien, ook de welving van zijn stijve. Jameelah neemt een grote slok tijgermelk en laat een hele mond vol op zijn bovenlijf druppelen. Ze buigt zich over hem heen, lebbert hem af, hij slaat zijn lange benen om haar heen, ze kussen. Ik pak twee van die zijden doeken en bind hem vast aan het bed. We geilen hem om beurten op en trekken een voor een de rest van onze kleren uit, op de gestreepte kousen na. Jameelah bindt zijn voeten aan het andere eind van het bed vast. Haar kousen zijn afgezakt. Ik zou ze omhoog willen trekken, ik weet niet waarom, maar zij doet het tegenovergestelde, ze trekt haar kousen uit, ze heeft er een condoom in verstoppt, ze scheurt de verpakking open, het is een knalrode. Ik ben benieuwd waar het naar smaakt, het moet naar iets roods smaken, denk ik, aardbeien of kersen. Dan stopt Jameelah het condoom in haar mond met het topje naar binnen. Nu wordt het serieus. We pakken het grote witte laken dat verfrommeld aan het voeteneind van het bed ligt en leggen het zo over die gast heen dat alleen zijn stijve nog te zien is, zoals bij zo'n operatie waarbij alles met zo'n groen laken wordt bedekt, behalve de plek die geopereerd moet worden, die is helemaal roze. Die gast blijft doodstil liggen, alsof we hem onder narcose hebben gebracht.

Je kunt iets leren van dat soort mannen. Jameelah vindt dat het is alsof je geneeskunde studeert. Eerst snijd je kikkers open, dan lijken, en op het laatst levende mensen, zo gaat dat als je studeert. We moeten oefenen voor later, voor het echte leven, ooit moeten we weten hoe alles werkt. We moeten weten hoe alles werkt, zodat niemand ons wat kan maken.

Het is nog middag, dat wil zeggen nog een beetje vroeg voor de planeet, maar nu naar huis is ook raar, dus gaan we naar de Wilmersdorfer Straße, lopen de voetgangerszone af, de winkelgalerij in richting Kaufland. We kopen bergen Yum Yum, koeienvlekjes, rietjes met snoeppoeder, gecondenseerde zoete melk uit de tube en ook nog rumcakejes, daar is Nico dol op. We betalen met Jameelahs briefje van vijftig en steken over naar de planeet.

De planeet is een grote, nogal lelijke betonnen bol vlak naast de winkelgalerij aan de Wilmersdorfer Straße. Om de planeet staan kleinere planeten, allemaal van beton. In de zomer, als het warm is, spuit er soms schuimend water uit, maar meestal staan de planeten droog. Geen idee wie het bedacht heeft om die planeet daar neer te zetten. Het zal wel kunst zijn, maar het ziet er niet uit. Ik denk dat ze hopen dat moeders met kinderen op het plein gaan zitten om ijsjes te eten en een beetje rond te spetteren, maar je ziet nooit moeders met kinderen bij de planeet, alleen maar alcoholisten, gekken en wij.

Nico zegt dat de gemeente de planeet helemaal niet voor moeders heeft neergezet, maar voor ons, want na school en in het weekend spreken we altijd daar af. Naast de planeet staat een telefooncel. Het is een geel ding uit de oertijd, ik heb er nog nooit iemand in zien gaan, behalve Nico, om een trek van een joint te nemen. Die telefooncel staat daar precies goed. Hij is van boven tot onder volgeklad. We laten er boodschappen op achter, wanneer we afspreken, waar welke concerten of feesten zijn. Dat is misschien een beetje ouderwets, maar goedkoper dan bellen

of sms'en, want iedereen die naar de planeet gaat kijkt op de telefooncel. Gelukkig maakt de stad de telefooncel meteen weer schoon als hij helemaal volgekliepert is.

Op de planeet zitten Kathi en Laura. Kathi zit nog steeds met een scheermesje aan Laura's pony te frunniken, net als vanochtend op school in de korte pauze in de fietsenkelder waar we altijd roken, daar zat Kathi ook al aan Laura's haar. Kaarsrecht moet de pony worden, recht, van links naar rechts scheef, maar tegelijkertijd recht en scheef is niet zo simpel.

Gebeurt er verder nog iets behalve knippen, vraagt Jameelah.

Spoorfeestje, geloof ik, zegt Kathi, Nico was hier net en die zei zoiets.

Waar is ie eigenlijk, vraag ik.

Onder het viaduct. Hebben jullie wat te drinken?

Jameelah haalt de fles tijgermelk en de rumcakejes uit haar rugzak. Naast de telefooncel staat Viovic. Viovic draagt altijd dezelfde kleren, helemaal zwart, en altijd hetzelfde kapsel, zwart geverfd en tot aan de kin, en als het regent altijd dezelfde paraplu, daarom worden ze ook gewoon Viovic genoemd, alsof ze één persoon zijn, maar dat is niet zo, ze zijn met z'n tweeën, het is een tweeling. Alleen op het podium kun je ze uit elkaar houden, Viktoria speelt bas en Violetta gitaar. Hun band heet ook Viovic. Ze spelen vreselijk, zegt iedereen behalve ik. Ik begrijp niet waarom, ze hebben een echte oefenruimte in de kelder bij hun ouders, met eierdozen tegen de muur, ze oefenen dagelijks, omdat ze bij hen op school ook nog een apart muzieklokaal hebben. Maar misschien oefenen ze wel helemaal niet zo vaak als ze zeggen.

Nini, roept Viktoria, heb jij een stift?

Ik schud mijn hoofd.

Ik wel, zegt Kathi en ze werpt haar de stift toe.

Violetta krabbelt iets op de telefooncel.

Gaan jullie mee naar het spoorfeest?

Viktoria en Violetta schudden van nee.

Wij gaan naar de Rotor, zeggen ze.

Ik vraag me af of ze soms oefenen met alles zo tegelijk doen. Het is bijna eng.

Daar komt Nadja aan, zegt Laura met volle mond en ze wijst in de richting van het metrostation.

Die ziet er gesloopt uit, fluistert Kathi.

Was ze vandaag op school al, zegt Jameelah.

Hoi, hebben jullie Tobi gezien, vraagt Nadja als ze bij ons komt zitten.

Gaat het een beetje, vraagt Kathi.

Ik ben ongesteld. Waar is Tobi?

Die is met de anderen naar het viaduct.

Ik werp een blik in de zak met rumcakejes. Er is er nog maar één over.

Die is voor Nico, zeg ik.

We rennen langs het treinstation over de Stuttgarter Platz in de richting van het metrostation. Bij het viaduct hangen Apollo en Aslagon rond. Het lijkt of Apollo op het punt staat iets met zijn houten zwaard op de grond te tekenen. Zijn vikinghelm slingert ergens in de modder rond. Apollo denkt dat hij een Viking is, Aslagon is er heilig van overtuigd dat de mensheid uit gevleugelde wezens en reptielen bestaat. Volgens Aslagon ben ik gevleugeld en Jameelah ook, maar hijzelf is een reptiel, net als de koninklijke familie van Saoedi-Arabië. Apollo en Aslagon hangen 's zomers met ons bij de planeet rond. In de winter zitten ze in de Auguste Viktoria Klinik.

Wat moet dat daar, vraagt Jameelah.

Dat is Naglfar, zegt Apollo, het schip dat van nagels van mensen moet worden gemaakt, zodat het einde van de wereld uiteindelijk kan beginnen.

En daarom mogen jullie er niet zomaar langs, zegt Aslagon, zonder met zijn zwartomrande ogen te knippen.

Waarom niet?

Iedereen die onder het viaduct door wil moet zijn nagels laten knippen door Apollo, zodat we het schip kunnen bouwen, zodat het einde van de wereld eindelijk kan beginnen.

Waarom moet het einde van de wereld eigenlijk beginnen, vraagt Jameelah.

Precies, zegt Nadja, misschien willen we dat helemaal niet.

Gods wereld is verrot, zegt Apollo en hij laat zijn roestige nagelclipper zien. Vandaar.

Dat weet toch iedereen, zegt Aslagon hoofdschuddend. Hij tikt met zijn wijsvinger op zijn slaap.

Nadja rolt met haar ogen.

De tering, zegt ze en ze knipt van ons allemaal een stuk vinger-nagel af.

De muren van het viaduct zijn van boven tot onder beschilderd. De slechtste graffiti zijn van Tobi. Tobi schrijft ANIMAUX, dat betekent dieren in het Frans. Voor een schrijversnaam is ANIMAUX te lang, heeft Nico me een keer verteld. De laatste twee letters maken het woord te lang, te lang om er op tijd vandoor te gaan. Misschien is Tobi daarom al zo vaak opgepakt, en misschien zie je daarom zo vaak ANIMA in de stad.

De mooiste zijn van Nico. SAD is zijn schrijversnaam, zoals treurig in het Engels. Soms schrijft hij ook SADIST. Hij schrijft het in vloeiende, grappige letters. Mij troost het als ik met de bus door de stad rijd en ergens een SAD van Nico op de muur zie staan. Het is net als met dat steentje in mijn schoen, als ik met de bus langs een SAD van Nico rijd, voel ik me niet alleen.

Aan de andere kant van het viaduct staan Tobi en Nico te roken. Nico leunt tegen de muur. Hij is groot, eigenlijk is alles aan hem groot, zijn handen, zijn blauwe ogen, zijn mond, zijn voeten, altijd in dezelfde gymshoenen gestoken, die hij trouwens even vaak wast als zijn kleren en ook aan een wasrek te drogen hangt. Zelfs zijn kaalgeschoren hoofd is groot, alleen het kinderkoffertje dat hij altijd bij zich heeft is klein. Het is gemaakt van plastic, met gekleurde strepen, en op de voorkant zit een klokje dat nooit de juiste tijd aangeeft. De batterij is op. Ik had ooit precies hetzelfde koffertje, Nico en ik waren nog klein en waren op een rommelmarkt. De koffertjes stonden op de bovenste plank van een loterijkraam. Wij moesten zo'n koffer hebben, allebei een, maar onze moeders wilden verder. Toen Nico en ik begonnen te huilen, kocht Nico's vader lootjes, een hele berg. Nico's moeder mopperde, maar de man van de lootjeskraam moest lachen, hij

gaf Nico's vader het ene lot na het andere, als meelwormen trok hij ze uit een plastic bak en overhandigde ze aan Nico's vader, tot die genoeg punten voor twee van die koffertjes had.

Daar gaat ons goede geld, zei Nico's moeder, wijzend op de gekleurde papiersnippers om onze voeten. Ze was toen net zwanger van Pepi, maar eigenlijk had ze gewoon een slecht humeur omdat Nico's vader stonddronken was, net als mama en papa, en zij zelf niets kon drinken.

Ik vind het ook niet goed, zei mama tegen papa, zeg toch eens wat, maar papa rolde alleen maar met zijn ogen.

Sindsdien sleept Nico zijn koffertje overal mee naartoe. Vroeger zaten zijn Matchbox-autootjes erin, elke keer sleepte hij het mee naar de speelplaats en weer terug naar huis, tegenwoordig zit zijn stuff erin, en mengt hij het op het plastic glas van het klokje, tabak en stuff. Hij neemt zijn koffertje zelfs mee naar Schulze-Sievert, waar hij een opleiding volgt. Iedereen maakt grappen over zijn kinderkoffertje, maar Nico lacht gewoon mee, het kan hem niets schelen, zijn koffer is zijn koffer. Mijn koffer ging nog dezelfde zomer stuk. Dragan smeed hem tegen de deur van de garage, alleen maar omdat ik zei dat het klokje op de koffer schokbestendig was.

En, zegt Nico, hebben jullie je nagels laten knippen door Aslagon?

Ik knik.

Arm joch, zegt Jameelah terwijl ze naar de joint grijpt.

Waarom?

Nou ja, zegt ze, ik vind 'Gods wereld is verrot' zo ongeveer de treurigste zin die ik de laatste tijd heb gehoord.

Nico spuugt op de grond.

Treurig misschien, zegt hij terwijl hij opkijkt naar de bewolkte lucht, treurig, maar waar.

Bij de planeet gebeurt ineens van alles. Een grote groep skaters rijdt langs de fontein, kletterend, joelend, vallend, weer opstaand. Doet me denken aan het plaatje dat Wittner ons liet zien bij natuurkunde, de planeet is de kern van het atoom, en de skaters

zijn kleine elektronen, die als gekken om de kern cirkelen. Alles is daarvan gemaakt, het hele universum, zegt Wittner.

Het begint zachtjes te regenen. We gaan op de fontein zitten. Kathi en Laura hangen rond, gewoon, voor de lol. De fles tijgermelk staat tussen Jameelah en mij in. Hij is bijna leeg. Ik trek mijn knieën op. De zomerse regendruppels vallen op ons neer, worden opgezogen door het uitgedroogde beton en verspreiden die speciale geur.

Ik ben al aardig lam, fluister ik.

Jameelah knikt.

Ik ook, ik was bij die gast al totaal lam, zegt ze. Ze frummelt in haar schoen en geeft me mijn briefje van vijftig.

Maar het was wel lachen, hè?

Ja, zeg ik terwijl ik het briefje wegstop, echt te gok.

Ik kijk naar de hemel, die gelig en dreigend op ons neerkijkt.

Kijk, zeg ik, het lijkt wel echt het einde van de wereld.

Alsof het schip klaar is, zegt Jameelah.

Zo snel al.

Zou kunnen. Misschien is Gods wereld echt verrot. Misschien bestaat God echt, en misschien is zijn wereld ook echt verrot. Ik geloof het zo.

Hoezo? Je zei dat het het treurigste was wat je in lange tijd had gehoord.

Ja, maar treurig is meestal echt waar, zegt Jameelah, daar heeft Nico gelijk in.

Ze knijpt haar ogen dicht, doet haar mond open en vangt de dikke regendruppels op. Achter het treinstation flitst een bliksemstraal, een paar seconden later begint het te regenen als in het oerwoud. Laura en Kathi komen aanrennen om hun rugzakken te pakken, die bij de onze liggen.

Kutklimaatverandering, roept Laura. We grijpen elkaars handen en vluchten gillend naar de winkelgalerij, maar voor we daar aankomen zijn we al doornat. Jameelah legt een hand op mijn schouder en trekt haar doorweekte kousen, die om haar benen plakken, uit. Haar hand is warm, ik doe mijn ogen dicht en luister naar de regen, hoe die zich op de plassen stort en van het dak van

de galerij klettert, hoe het water in mijn schoenen sijpelt en zich bij het steentje voegt. Ik ben dronken en moe, bedenk ik, en dat ik nog boodschappen moet doen, brood, leverworst, pasta, ketchup. Plotseling boren Jameelahs nagels zich in mijn schouder. Ik doe mijn ogen open en wil er net iets van zeggen als ik hem op ons af zie komen. Zijn donkere haren zijn nat, druppels hangen aan zijn lange wimpers voor zijn donkere bambiogen en dat bleke gezicht, zo bleek alsof hij een of andere vreselijke, coole ziekte heeft. Het is Lukas. Hij heeft een fles wijn in zijn rechterhand, uit zijn rugzak steekt een verformfaaid boek. Dat is maar een van de honderdduizend miljoen dingen die Jameelah zo geweldig aan hem vindt. Ik snap er niets van, iemand die zoveel leest, ik snap niet wat daar zo leuk aan is, ik vind het niet normaal.

Hoi, zegt hij. Hij kijkt Jameelah aan, die daar zo staat, op haar blote voeten, haar natte kousen in haar hand. Ik grinnik, en denk: hij vindt haar geweldig of hij vindt haar verschrikkelijk, zo gaat het altijd bij Jameelah. Met een vertraagde beweging propt ze de kousen in haar rugzak, ze voert elke beweging weloverwogen uit, als een jageres in het oerwoud die het wild niet wil laten schrikken. Ze glipt weer in haar Chuckies en glimlacht.

Ik moet je wat vertellen, zegt ze, Lukas aankijkend. Ik heb van je gedroomd, ik droomde dat je een heel zeldzaam dier had gevangen, doorzichtig, met twee koppen. Het was een kruising tussen een draak en een kangoeroe, maar het leefde in het water en kon spinnen als een kat.

Lukas lacht.

Dat moet je opschrijven, zegt hij, klinkt echt poëtisch.

Heb ik allang gedaan, zegt Jameelah.

Toch is hij knap, denk ik, tenminste, als Jameelah hem iets vertelt. Misschien zijn we allemaal knap als Jameelah ons iets vertelt. Lukas wil net iets zeggen als plotseling twee handen van achteren zijn bambiogen bedekken. Het zijn de handen van Anna-Lena, Anna-Lena met haar gewassen haren. Alleen haren die je dagelijks wast kunnen zo in het rond vliegen als die van Anna-Lena.

Daar ben je, zegt ze en ze kust Lukas op zijn wang. Anna-Lena, die naar bloemetjesparfum ruikt en *Hou van je, engel* op onze

rugzakken schrijft, maar het helemaal niet meent. Je mag niet *Ik hou van je* zeggen als je er niets van meent, dat is verboden.

Achter haar duiken Nico, Nadja en Tobi op.

Spoorfeest, roept Nico. Hij werpt zijn armen in de lucht en rent over het stationsplein naar de trein. Ik hoor de bierflesjes rinkel en in zijn rugzak. Jameelah kijkt als gehypnotiseerd naar Lukas, die een paar passen voor ons met Anna-Lena loopt te smoezen.

Ze houdt van hem, fluistert Jameelah.

Ja, fluister ik terug, maar het is haar neef.

Nou en, zegt Jameelah. Dat is toch niet verboden.

Zoiets doe je niet, zeg ik en ik pak haar hand, die ijskoud is.

Dat dier uit mijn dromen, zegt Jameelah, had hij voor mij gevangen. Hij liet het me zien, en toen kusten we elkaar, hij heeft het voor mij gevangen en niet voor die daar.

Ik weet het, zeg ik.

